

იპ

მედიკალი
მედიკალი

— ხაზა გამიშრა.
— სიტყვას ელოდები?
— ჰო, თამადად ვარ და-
ნიშნული.

— გინაა, თუ იცი?
— რა მოგახსენო, მანქანა
მევეს მგონი, საიუბილეოდ სა-
რავები გვთხოვა.

— კიდეც კარგი, რომ წამოვედიო, თორემ,
ხომ გახსოვს, მამამისის გახვეწებას არ დავს-
წრებივართ და აქაც რომ არ მოვსულიყავით...

— დაპატიებული თუ
ხარ?
— აბა დაუპატიებლად
ვინ მოვიდოდა აქ!

№ 3 თბილისი თეატრალი 1965

გამოცემის 42-ე წელი. ფასი 20 კპ

მოგხსენებელი: იგი ინიციატივანი გუშაგია, რაზედაც
მეტყველებს ეს საიუბილეო საღამოც, რომელიც მისი
ინიციატივით მოეწყო.

აეროდრომზე საბრძოლო სტარტის წინ მკაცრი ღუმლით იდგნენ მწყრივში ევრცლისფერი გამანადგურებლები. სიკვდილ-სიცოცხლის 203-ე რეისიდან დაბრუნებული საბჭოთა კავშირის გმირი ზაქარია ზიტალიშვილი კვლავ ნიშანს ელოდა. ეს იყო 1945 წელი.

20 წლის შემდეგ...

— ფრანტზე ბრძოლა გაცილებით იოლი იყო, — ამბობს საბჭოთა კავშირის გმირი, — ორჯონიკიძის რაიონის სატელეფონო სადგური კი... ასეთი აუღებელი ციხე-სიმაგრე ჯერ არ შემხვედრია.

პაპიროსის ნისლში ჩაძირული ოთახი. მკაცრი ღუმლით დაცქერით მშრომელთა სიგნალებს, რომლებიც კვლავ გვამლევნენ ნიშანს 204-ე საბრძოლო გაფრენისათვის.

— : —

ძნელად ნახავთ კაცს, ვისაც თავის შესახებ სიმართლის მოსმენა სურს. ამასთან ყველაფერში სასაცილო მხარის დანახვის ჩვეულება წვრილმანი ადამიანის ნიშანთვისებაა, იმიტომ, რომ სასაცილო მუდამ ზედაბირზეა. არისტოტელეს უთუოდ დაეჭვებოდა. კიდევ ერთი — დაცინვას მაშინ იშველიებენ, როდესაც დამაჯერებელი საბუთები არ ჰყოფნიან.

...1964 წელს ორჯონიკიძის რაიონის სატელეფონო კვანძის უფროსად ალექსანდრე მიქაბერიძე მოგვევლინა. ცხელი ივლისის პაპანაჟება იდგა მაშინ თბილისში და კიდევ უფრო ცხელია სატელეფონო კვანძში.

შევეცდებით აღწეროთ სურათი.

— შეიძლება? — მოკრძალებით იღება კაბინეტის კარი, — გამარჯობათ...

— რა გნებავს, ქალო? — ვერ აცხადებს მასპინძელი „მოზღვავებულ ზრდილობას“, — ჩვენ გვყავს კომისია, გამარჯობაც იმას უთხარით.

— რამდენი წელიწადია დაგვივარა. რამდენი განცხადება დაგწერე... დაგიდგამთ თუ არა ტელეფონს?

— იარე, სანამ მოგწყინდება, წერე და იკითხე შენი განცხადებები... ტელეფონი, ტელეფონი, დაგივინიათ... გნახოთ, ბატონო, თუ ტექნიკური შესაძლებლობა იქნა, თუ ცნობენ მიზანშეწონილად, თუ...

გამოდინა გაწვილებულნი, ალელვებით მოხუტარვენ კარს და რაღაცას გამწყროლად ჩაილაპარაკებენ თავისთვის. ზღვა ხალხი, რაც კვანძის უფროსის კაბინეტის კართან ყოველდღე იყრის თავს, ერთ სამუშაო ძაღლად, ერთ ტალღად რომ მოწყდეს, მძლავრ ჰიდროტურბინს ამუშავებდა. აქ კი კაცი ქუცმაცდება, პატარავდება, უმიზნო ხეტიალში ძალა ეღუვა.

— : —

აუღებელი ციხე-სიმაგრე! აი, ისიც.

— ჩვენ ცამდე მართალი ვართ. ჩვენი ძალა ერთობასა და სიმართლეშია, — გამოგვიცხადეს ამაყად. სიმართლე, მართლაც მიუვალი ციხე-სიმაგრეა სიმართლე — ტელეფონის თხოულობის დიდი და პატარა, ყველას ვერ ვაკმაყოფილებთ.

— რის მიხედვით არჩევთ „დიდსა თუ

პატარას“?

— გვენდეთ, ჩვენ არაფერი გვეშლება.. ენდე, მაგრამ შეამოწმე — ბრძნული აზრია. მაშ მოვეყვით ფაქტებს. საერთო სურათისათვის დავიწყეთ მცირედით ქალაქის მე-18 პოლიკლინიკა. აქ 7 ნომერი უნდა დაეყენებინათ. ასეთი იყო განკარგულება. ბრძანება ერთია, შესრულება მეორე. ერთადერთი ტელეფონი ასეთ დიდ სამკურნალო დაწესებულებაში გამოსავალი არ არის.

— დიდი ამბავი, არ დაქცეულა ქვეყანა! ნუ ცხარობთ, სათქმელი ჯერ წინაა. აკრიფეთ ნომერი 7-58-98. თქვენ რეკავთ 126-ე სკოლაში, რომელიც საბურთალოს მახვიში მდებარეობს. დიახ, სკოლაში ჯერ კიდევ გასული წლის ოქტომბერში გადარიცხა თანხა ტელეფონის დადგმის ხარჯებისათვის და ეს ნომერიც მაშინ მიიღო.

— სკოლა?... — კითხულობთ.

— თქვენ იქ არ მოხვდით, ეს ბინაა.

ჩვენ იქ არ მოხვდით... ამხანაგო მიქაბერიძე, გაიგონეთ!

ეს ნომერი დღესაც კერძო მოქალაქეს უდგას.

— მდა... — ამბობთ თქვენ.

— ერიპა... — ვამბობთ ჩვენ.

საბონენტო განყოფილება. აქ დაბეჯითებით ამბობენ, რომ კომისიის გარეშე ტელეფონი არ დაიდგება. მაშ, თუ პაპა, საბონენტო განყოფილების ყოფილი გამგე ა. აღიშვილი კომისიაც თვითონ ყოფილა და „კომისიარაც“. საზოგადოებრივი კომისიის „შეწუხების“ გარეშე აღიშვილის ტელეფონი უწყალობა გაუცია პავლოვის ქუჩა № 20, 24ა, 17, კანდელაკის ქ. № 55-ში მცხოვრები ნაცნობ-მეგობრებისათვის, ასევე, ტელეფონის დადგმისათვის ფულის გადახდის ქვითარი გამოუწერია პეტინის ქ. № 77, ლუქსემბურგის ქ. № 26-ში მცხოვრები ვან-მცხადრელებისათვის.

— მდა... — ამბობთ თქვენ.

— ერიპა... — ვამბობთ ჩვენ.

საბონენტო განყოფილება. აქ დაბეჯითებით ამბობენ, რომ კომისიის გარეშე ტელეფონი არ დაიდგება. მაშ, თუ პაპა, საბონენტო განყოფილების ყოფილი გამგე ა. აღიშვილი კომისიაც თვითონ ყოფილა და „კომისიარაც“. საზოგადოებრივი კომისიის „შეწუხების“ გარეშე აღიშვილის ტელეფონი უწყალობა გაუცია პავლოვის ქუჩა № 20, 24ა, 17, კანდელაკის ქ. № 55-ში მცხოვრები ნაცნობ-მეგობრებისათვის, ასევე, ტელეფონის დადგმისათვის ფულის გადახდის ქვითარი გამოუწერია პეტინის ქ. № 77, ლუქსემბურგის ქ. № 26-ში მცხოვრები ვან-მცხადრელებისათვის.

— მდა... — ამბობთ თქვენ.

— ერიპა... — ვამბობთ ჩვენ.

საბონენტო განყოფილება. აქ დაბეჯითებით ამბობენ, რომ კომისიის გარეშე ტელეფონი არ დაიდგება. მაშ, თუ პაპა, საბონენტო განყოფილების ყოფილი გამგე ა. აღიშვილი კომისიაც თვითონ ყოფილა და „კომისიარაც“. საზოგადოებრივი კომისიის „შეწუხების“ გარეშე აღიშვილის ტელეფონი უწყალობა გაუცია პავლოვის ქუჩა № 20, 24ა, 17, კანდელაკის ქ. № 55-ში მცხოვრები ნაცნობ-მეგობრებისათვის, ასევე, ტელეფონის დადგმისათვის ფულის გადახდის ქვითარი გამოუწერია პეტინის ქ. № 77, ლუქსემბურგის ქ. № 26-ში მცხოვრები ვან-მცხადრელებისათვის.

— მდა... — ამბობთ თქვენ.

— ერიპა... — ვამბობთ ჩვენ.

საბონენტო განყოფილება. აქ დაბეჯითებით ამბობენ, რომ კომისიის გარეშე ტელეფონი არ დაიდგება. მაშ, თუ პაპა, საბონენტო განყოფილების ყოფილი გამგე ა. აღიშვილი კომისიაც თვითონ ყოფილა და „კომისიარაც“. საზოგადოებრივი კომისიის „შეწუხების“ გარეშე აღიშვილის ტელეფონი უწყალობა გაუცია პავლოვის ქუჩა № 20, 24ა, 17, კანდელაკის ქ. № 55-ში მცხოვრები ნაცნობ-მეგობრებისათვის, ასევე, ტელეფონის დადგმისათვის ფულის გადახდის ქვითარი გამოუწერია პეტინის ქ. № 77, ლუქსემბურგის ქ. № 26-ში მცხოვრები ვან-მცხადრელებისათვის.

— მდა... — ამბობთ თქვენ.

— ერიპა... — ვამბობთ ჩვენ.

საბონენტო განყოფილება. აქ დაბეჯითებით ამბობენ, რომ კომისიის გარეშე ტელეფონი არ დაიდგება. მაშ, თუ პაპა, საბონენტო განყოფილების ყოფილი გამგე ა. აღიშვილი კომისიაც თვითონ ყოფილა და „კომისიარაც“. საზოგადოებრივი კომისიის „შეწუხების“ გარეშე აღიშვილის ტელეფონი უწყალობა გაუცია პავლოვის ქუჩა № 20, 24ა, 17, კანდელაკის ქ. № 55-ში მცხოვრები ნაცნობ-მეგობრებისათვის, ასევე, ტელეფონის დადგმისათვის ფულის გადახდის ქვითარი გამოუწერია პეტინის ქ. № 77, ლუქსემბურგის ქ. № 26-ში მცხოვრები ვან-მცხადრელებისათვის.

— მდა... — ამბობთ თქვენ.

— ერიპა... — ვამბობთ ჩვენ.

საბონენტო განყოფილება. აქ დაბეჯითებით ამბობენ, რომ კომისიის გარეშე ტელეფონი არ დაიდგება. მაშ, თუ პაპა, საბონენტო განყოფილების ყოფილი გამგე ა. აღიშვილი კომისიაც თვითონ ყოფილა და „კომისიარაც“. საზოგადოებრივი კომისიის „შეწუხების“ გარეშე აღიშვილის ტელეფონი უწყალობა გაუცია პავლოვის ქუჩა № 20, 24ა, 17, კანდელაკის ქ. № 55-ში მცხოვრები ნაცნობ-მეგობრებისათვის, ასევე, ტელეფონის დადგმისათვის ფულის გადახდის ქვითარი გამოუწერია პეტინის ქ. № 77, ლუქსემბურგის ქ. № 26-ში მცხოვრები ვან-მცხადრელებისათვის.

— მდა... — ამბობთ თქვენ.

— ერიპა... — ვამბობთ ჩვენ.

საბონენტო განყოფილება. აქ დაბეჯითებით ამბობენ, რომ კომისიის გარეშე ტელეფონი არ დაიდგება. მაშ, თუ პაპა, საბონენტო განყოფილების ყოფილი გამგე ა. აღიშვილი კომისიაც თვითონ ყოფილა და „კომისიარაც“. საზოგადოებრივი კომისიის „შეწუხების“ გარეშე აღიშვილის ტელეფონი უწყალობა გაუცია პავლოვის ქუჩა № 20, 24ა, 17, კანდელაკის ქ. № 55-ში მცხოვრები ნაცნობ-მეგობრებისათვის, ასევე, ტელეფონის დადგმისათვის ფულის გადახდის ქვითარი გამოუწერია პეტინის ქ. № 77, ლუქსემბურგის ქ. № 26-ში მცხოვრები ვან-მცხადრელებისათვის.

— მდა... — ამბობთ თქვენ.

— ერიპა... — ვამბობთ ჩვენ.

საბონენტო განყოფილება. აქ დაბეჯითებით ამბობენ, რომ კომისიის გარეშე ტელეფონი არ დაიდგება. მაშ, თუ პაპა, საბონენტო განყოფილების ყოფილი გამგე ა. აღიშვილი კომისიაც თვითონ ყოფილა და „კომისიარაც“. საზოგადოებრივი კომისიის „შეწუხების“ გარეშე აღიშვილის ტელეფონი უწყალობა გაუცია პავლოვის ქუჩა № 20, 24ა, 17, კანდელაკის ქ. № 55-ში მცხოვრები ნაცნობ-მეგობრებისათვის, ასევე, ტელეფონის დადგმისათვის ფულის გადახდის ქვითარი გამოუწერია პეტინის ქ. № 77, ლუქსემბურგის ქ. № 26-ში მცხოვრები ვან-მცხადრელებისათვის.

ნის ჯიხურთან ვჩერდებით.

— გახსოვთ, აქ ავტომატი იდგა, რამდენ ორკაპიანს ყლაპავდა...

— ახლა თვითონ ჩაყლაპეს... აორთქლდა... მაინც, ცამ ჩაყლაპა თუ მიწამ?

ჩვენ ცასა და მიწას ვედევებოდით, რომ ძველი ჯიხურის კუთხეში ბუდიდან ჩიტუნამ გამოყო თავი.

— არ გამცეთ და გეტყვი... ეს ტელეფონი-ავტომატი № 78 სახლმმართველობას აჩუქეს(!).

ამას კი, მართლა ვერ მოითქვამდა კაცი, ჩიტ-კორესპონდენტს რომ არ მოეტანა ამბავი. ამას, როგორც იტყვიან, ჩიტის გულიც ვერ მოითმენს.

...მართლის მთქმელს ცხენი შეკაზმული უნდა ჰყავდესო. შეგვახმეთ ცხენი, ავმხედრდით და სატელეფონო კვანძისკენ გზას დავადექით. იპოდრომი რომ გავეშვით, გავაჩერეს.

ბევრი ასპარეზობის მოწმე გამხდარა ეს მინდორი.

ავტოსროლა, ცხენბურთი, ისინდი... მაგრამ ტელეფონმმართველს, რომელიც ხალხისგან დაფარულად მოწყობილა, ვერაფერი შეეძრებოდა თურმე — კვანძის მონტიორმა უშანგი მანჯავიძემ თვალსა და ხელშუა აწაპნა იპოდრომის ტელეფონი. (!).

აკრიფეთ ნომერი 7-33-55.

— იპოდრომა?

— თქვენ იქ არ მოხვდით, ეს ბინაა.

— ჩვენ იქ არ მოხვდით!... ხედავთ, ამხანაგო მიქაბერიძე!

— მანჯავიძე მოვხსენით, — ამბობს კვანძის უფროსი.

...ის კი დაწინაურეს, თბილისის ტელეფონის სამმართველოში გადაიყვანეს. „მოხსნილი“ მანჯავიძე თავს არხეინად ჯრძნობს, მოგვითხვავთ.

კომენტარი ზედმეტია. წავიკითხოთ მხოლოდ მანჯავიძის ასსანა-განმარტება:

„მონტიორი მანჯავიძე მოგახსენებთ, რომ ტელეფონი 7-33-55 ეკუთვნის იპოდრომს ლოჯს ჩავრთე ჩემს შვილის ნათლასთან ჩავრთე უნებართოდ რაც ჩავი-დინე დანაშაული იგივე შეცდომ, რომელიც ამის მსგავსი ჩემთან არ გამეორდება გთხოვთ მპატიოთ“ (ავტორის სტილი დაუტლია).

რას იტყვით, ვაბატოთ?..

— : —

წვიმისა მხოლოდ ხელოვნურ ყვავილებს ეშინიათ. მართალი სიტყვა წამალივით მწარეა. ჩვენი კრიტიკა მართალექსანდრე მიქაბერიძეს როდი ეხება. გაუმართლებელ „გულჩვილობას“ იჩენს თბილისის ატს-ის უფროსი ს. კვიფინაძე, რომელიც თანამდებობის ბოროტად გამოყენებაში შემჩნეულ პირებს „ძმადმიისათვის“ — შავი დღისათვისო“ პრინციპით მოხსნის შემდეგ არანაკლებ თანამდებობებს ურიგებს.

ორჯონიკიძის რაიონის სატელეფონო კვანძი ბაბილონის გოდოლს წააგავს, სადაც ერთმანეთის ენა არ ესმით.

კვანძს, როგორც იტყვიან, ნასკვები უნდა გამოეხსნას.

ნიანგის რაიდი

სადაა ბრძოლი ჯოხი?

პაროდია

სიმღერას მელთონის
მღეროდა მელთონი;
ბრინჯიან ბარითონით
ასდევდა ბარითონი;
უკებოდა მაკრინეც,
წელავდა ხმას კრინზე;
ხარობდა ჯარგვალი,
ასწიეს ცარგვალი;
ოხრავდა სამკალი:
— სადაა ნამგალი...
აგანგალი, განგალი...
დელია, რერო და...
მელთონი მღეროდა.

მღეროდა ბარითონით,
დაუანგდა ბარი-თოხი,
სიმღერით გასდის ოფლი...
სადაა

გრძელი ჯოხი?

მისა ზილდელი

ნახ. ნ. მაღალაშვილის

— ე რა შეპარივით ტყბილი ღვინო ცოდნია თქვენში!
— რავა ბატონო, თქვენ მარილით აკეთებთ ღვინოს
თუ?

ლორები და გოჭები

— ღრუტ, ღრუტ, — ვლრუტუნებ საცოდავად. ღორის
შვილს მეძახიან. არა, კი არ მაგინებენ, მართლა ღორის შვი-
ლი ვარ. უბედური დავიბადე, ობლობაში გიზრდებოდი, მამა
მე არ მახსოვს და ბიძები, როგორც კი საცოდავ დედაჩემს
მე და ჩემი ძმები ვეყოლით, დიდებები და მამილები გახარე-
ბულები დაგვესივნენ და საწყალი და ახალნამშობიარები,
ფერდით-ფერდით-ფერდით მშვიდრი დედაჩემი გაავრდული
რომ არ დარჩოდა იმ ჩემს დათვლად მოალერსე ნათესავებს,
არ ვიცო, ცოცხალი დარჩებოდი თუ არა.
ხანდახან სალორეს ვილაყ კაცი მოაკითხავდა, ცოტათუნ
სალაფავს მოიტანდა და მამინ ჩემი დიდებუ-მამილები ნამ-
დვილ ღრუტნი-გრუტნი მართავდნენ, იკბინებოდნენ, ყველა ცდი-
ლობდა როგორმე დინდი მეფეშენი სალაფავისათვის და მა-
ღიანად შეთქვლიდა, ჩვენ, პატარა გოჭებს, აბა ვინ
მიგვიშვებდა ულუფასთან ახლოს, ჭამის სადგომელაშვილები
თითო ყლუბი რომისათვის ძუძუებს ვაგლეჯდით საბრალო
დედა ღორს, მაგრამ, რა დაკარგვია და რას დაეძებ, ამო
იყო ჩვენი ცლა.
ერთ დღეს სამი კაცი მოვიდა და სამთა თათბირი გაიმართა.

ერთი ის იყო, ჩვენ რომ გვივლიდა, მეოლე გამგე ყოფილა, მე-
სამეს კი სახელი არ ჰქონია — მამის სახელით მიმართავდნენ.
ამ უკანასკნელმა კაცმა ჩვენს საცოდაობას ვერ გაუძლო და
თქვა: შიმშილით ამოწყდებიან, რა ვუყოთ ამ გასაწყვეტე-
ბსო, და ჩემი და-ძმებისავე გამოიშვირა კოტიტა თითი.
გაეწყვიტოთ, მიუგო მეორემ.
მესამეს არაფერი უთქვამს, ბებუთი იშვილა და დეარია
ჩემი და-ძმებს, ერთიანად ყელი გამოლარდა.
მე კოთხეში მივიმალე აკანკალებული, კი დამინახა იმ ჩემი
ცოდვით სავსემ, მაგრამ, რატომაც, თვალი ამარიდა.
ჩემი და-ძმები რომ გაიტანეს, მერე, სალაფითი შემოვიდა,
პირზე ხელს დამაფარა, ამიყვანა და საკუთარ სახლში ამომა-
ყოფინა თავი. და-ძმები რომ დამიწყვიტა ალბათ, ნანობს და
ცოდვების მოსანანიებლად მივლის.
ამას წინათ ერთი ფერმის ღორები გამოიყვანეს, გამიყვირდა
ისეთი მსუქნები იყვნენ.
ბელი უნდა ყველაფერს, რაღა მე და ჩემი და-ძმა გოჭები
მოვხვდით იმ ღორების ხელში.

ზ. შერაშვილი.

ნ. კლდიაშვილი

მოადგილეს
დავაგადებ

ჩასუქდა და
ჩალაბადა
ჩვენი ღირეპტორი,
ქვეყნად ერთიც
არ იქნება
წონით მისი ტოლი.
გულზე
ქონი მოერია,
ვერ აბრუნებს კისერს...
ათი ადლი
დასჭირდება
იმის ჭამარს სიგრძელ.
ხელით შეაქვთ
მანქანაში,
ძირს ჩამოაქვთ ხელით,
ოვზე
თმები შეუთხელდა,
პაუც ღარჩა თხელი.
ეპიფს უხმო,
შევედრად:
— მიშველო რამე,
სუნთქვა მიჭირს,
გული მტყევა,
ქვეყნის დღე და ღამე.
— მასაყებს და
ფიზდატურვას
არ ასრულებ იქნებ?
— ფიზკულტურა
თუ მიშველის
და შენც ასე მიქებ,
მოადგილეს დავაგადებ,
ისიც ყოველ დღეს.
ჩემს ბრძანებას შეასრულებს,
გააკეთებს ყირას.

სადაა ბრძოლი ჯოხი?

— ზაქრო-პაპა, აბა, ერთს კიდევ გეტყვი:
...თბილისიდან ზესტაფონში წასვლა სურდა
სიკოსასო, გურჯაანზე მოუარა, იქნებ ახლო
იყოსაო? — რა არის?
— ბენზინის ჩასასხმელად მოსული ავტო-
ბუსი, საბურთალოს მასივიდან რომ მიჰყავს
მგზავრები. გამოვიცანი?
— არა.
— მიჩუქებია ჩვენს სახლმმართველობა,
მიოხარი რა არის?
— გარკვე, გეტყვი. ეს ის არის, მესამე კვარ-
ტალში რომ მეექვსე კორპუსს აშენებდნენ და
საძირკველში სახლისხელა კანალიზაციის მი-
ლი აღმოჩნდა. მიღები ხელახლა გაიყვანეს
სხვა გზით და ასე და ამრიგად რამდენიმე ათ-
ასი მანეთი კანალიზაციაში გადაყარეს.
— ჰო, სწორია, — ამბობს პაპა-ზაქრო, —
მაშ ერთ გამოცანას მეც გეტყვი: ერთი ალ-
თას, მეორე ბალთას, კოტა ვეზროლე, მო-
ვარტყი ხალთას, — რა არის?
— ღმერთო, მომავონე...
— პა, გაგიჭირდა? აქვია, მესამე კვარტა-
ლის წინ... ეგ ვერ უნდა გამოიცნო?! როცა
მეოთხე კვარტალის გზის გაყვანა დაიწყეს,
აღმოჩნდა, რომ მესამე კვარტალში არსებული
გზა ორი-სამი მეტრითაა გასაგანიერებული, გა-
აგანიერეს, გაავანდირეს, საშუალოთა მწარმო-
ებელს გულის სიგანიერე გაუჩინეს, მაგრამ ას-
ულტი დღესაც არაა ხეირიანად მოხმული.
— აბა, ჩემიც გამოვიცან: კაბი, კუბი გორა-
აო, შევეჯობრეთ მოლასაო, — რა არის?
— ბაგებისავენ გზის გასაყვანად მესამე
კვარტალთან მთას სჭირდნენ. ერთ წელიწადს
ახარეს და მერე დამპროექტებლმა განაცხა-
დეს: ჩვენ ბოდიში, აქ არ გარეგებულა, გზა
სხვაგან უნდა გავიყვანოთ.

ნახ. ზ. შირცხალაშვილი

— შოთას და ილიას პორტრეტები გაქვთ?
— ქსენია, გადმოიღე ერთი იამანდიე და
დათუნაშვილი.

ზია

მეჩის ბიუროში

(სურათი)

— აქ ვინც იცდით, ყველა ხელს აწერო?

— აბა, მარტო შენ გგონია შენი თავი უბედური?

— თუ ამა ხარ, ძლივს დავითანხმე ქალი. ახლა ორი საათი მაინც მოგვიწევს რიგში დგომა და, რომ გადაიფიქროს, რა ვქნა მერე?

რიგი დავითმეს. ჩვენ შევედით მეჩის ბიუროში. ღია ასეთი გამოთავყვანებული სახით ჯერ არ მინახავს.

— ცოლს პირველად ირთავთ?

— ნაცოლარს რა მიგავს?

— სადა თქვენი განცხადება, მოწმეები გყავთ?... მოწმეების გარეშე არ შეიძლება...

— ვინ თქვა „სიყვარულსა მალვა უნდაო“... თურმე ქვეყანა უნდა გაიხადო მოწმედ...

არაფერმა არ გაჭრა, დაღონებული გამოვედით მოსაცდელში.

— რა ჰქენი? — მკითხა მან, ვინც რიგი დამითმო....

— უარი მითხრა.

— უარს თუ გეტუბნებოდა, გზაში ვერ გითხრა?

— ამან კი არა, იმ ქალმა მითხრა უარი.

— რა, იმის მოყვანასაც აპირებდი თუ? რამდენი გაქვს ხელფასი?!

მე აღარ ვიყავი ხუმრობის ხასიათზე.

— რატომ გითხრა, შეილო, უარი? — მკითხა დამ-ლაგებელმა ქალმა.

— მოწმეები არა გყავთ.

— სწორი უთქვამს. — გვერდზე გამიხმო დამლაგებელმა და ჩუმად მითხრა, — შემთხვევით მაგ ქალს თავი რომ დაანებო, მერე?... ამიტომ მოწმეა საჭირო.

— მე რომ დავი დავანებო, მოწმე წაიყვანს ცოლად თუ?!

მოსაცდელ დარბაზში კამათი ატყდა.

ნელი ნაბიჯით მივეცეპოდით გზას ჩემი სახლისაკენ.

„მოწმე იყოს ეს ცა, ეს ქუჩა, ეს ხე, ეს მიწა, ეს წყნარი ღამე, რომ მე მიყვარს ღია“, უკეთესი მოწმე არ მინდა, მაგრამ ამათგან არც ერთმა რომ არ იცის ხელის მოწერა!?

გ. მახვილაძე

მიზაზი და შედეგი

— რა მოტივით ითხოვთ განქორწინებას? — ჰკითხა ქალს მოსამართლემ.

— პატივცემულო მოსამართლე, ჯერ ერთი, ჩემზე ოცი წლით უფროსია, მეორეც, პირდაპირ აუტანელი გახდა მისი უქნარა და ჭირვეული შეილები მოვლა.

— როგორ თუ მისი? შეილები ხომ თქვენც გეკუთვნით?

— არა, ისინი პირველი და მეორე ცოლისგან ჰყავს.

— კი, მაგრამ, მაშინ სად იყავით, როდესაც ცოლობაზე აძლევდით თანხმობას?

— გაგრაში, პლაჟზე.

გ. ჯარნაძე

ბედნიერება

ერთგან ასეთი კითხვა წამოიჭრა: — ვინ უფრო ბედნიერია, ცოლშვილიანი თუ უცოლშვილო?

— თვითონ განსაჯეთ, — თქვა ერთმა, — ცოლშვილიანი კაცი დღედაღამ ცოლ-შვილზე ფიქრობს, ზრუნავს, ზოგჯერ თავბედსაც იწყევლის; უცოლშვილო კაცი კი არხეინად წევს მხარ-თედოზე, ოცნებობს და ნატრობს... ცოლ-შვილს.

ა. ბასილია

ნახ. 5. მალაზონიასი

— ამხანაგო ბოჩია, ლატარიის ბილეთით „ვოლგა“ რომ მოიგო, რას იზამ?

— პირველ რიგში ჩვენი სოფლის გზებს შევაკეთებ.

უბეჭდო ხუმრობა.

ნ. ჯ. ლულუაძე

ქაიხოსრო ნათა ლინასტია

მსოფლიო ისტორიას მეფეთა მრავალი საგვარეულოს გენეალოგიური აღწერა უნდა შემოუნახავს.

არის დინასტიები ამერიკის შეერთებულ შტატებშიც: ფორდები, დიუპონები, მორგანები, მაგრამ მარტო ისინი როდი განსაზღვრავენ ამ ქვეყნის სახეს. რამდენიმე ხნის წინ აღმოჩნდა კიდევ ერთი, მეტად ორიგინალური — უიზერსპუნების საგვარეულო. მათი სადინასტიო რეზიდენცია ჰოპკინსვილია, კენტუკის შტატში (აშშ).

ყოველ რესპექტაბელურ დინასტიას უნდა ჰქონდეს თავისი სასახლე და მათაც აქვთ ასეთი რამ — ციხე, დიას, ჩვეულებრივი სატუსაღო. ქვეშევრდომნი? რამდენიც გნებავთ! მადლობა გამჩენს, ციხეში არც ერთი ვაკანტური ადგილი არ არის.

საინტერესოა, რომ მეტუსაღის ტრადიციულ საქმიანობას მისდევენ არამარტო პირდაპირი, არამედ უიზერსპუნების გვერდითი შტოების წარმომადგენლებიც: მამა და შვილი, ბიძა და ძმისწული, სიძე და დეიდაშვილი. სატუსაღოს დარჯის ტომას უიზერსპუნის გარდაცვალების შემდეგ „ტახტზე“ ავიდა მისი მეუღლე ათი ბავშვის დედა, ქეშმარიტად მეფური სახელის მქონე მერი ტომას უიზერსპუნ უილკინსი. მისი მარჯვენა ხელია „ტახტის მემკვიდრე“ — 22 წლის ჯო...

რა ამაღელვებელი საოჯახო იდილია! აღსანიშნავია, რომ ამჟამად კიდევ რამდენიმე უიზერსპუნი პირნათლად ასრულებს მეტუსაღის მოვალეობას. ესენი არიან აწ განსვენებული ტომასის და სიუ, მისი ბიძაშვილები აბნერ, მაც უიზერსპუნები და სხვანი.

ყველა ისინი უსაზღვროდ ბედნიერად თვლიან თავს. „მაგრამ დიდხანს ეს სოფელი გაახარებს ვინმეს განა?“ შეიქმნა საშიშროება, რომ სწრაფად მზარდი ოჯახის ყველა წევრი (მარტო მერის ათი შვილი ჰყავს!) ვერ იმუშავებდა „საუვარელი პროფილით“... და მაინც, ყოველივე ჰეპი-ენდით (კეთილად) დამთავრდაროგორც იტუზბინებიან, კრიზისი კიდევ კარგა ხანს არ არის მოსალოდნელი, რადგანაც ადგილობრივმა ხელისუფლებმა ციხეების მომსახურე პერსონალის გაფართოება გადაწყვიტეს. შენდება ახალი სატუსაღო, ხოლო ძველი რეკონსტრუქცია-გაფართოებას განიცდის.

მოდით და ამის შემდეგ ამტკიცებ, რომ ამერიკაში არ ზრუნავენ უმუშევრობის ლიკვიდაციისათვის!

მ. კაი

ნახ. ზ. ლეონიძე

კალიფორნიელმა თომას შენდერსმა სიველიის შემდეგ 112.000 დოლარი უანდერსა თავის ძალს. გენეალოგიური

„კალლური ცხოვრება“.

რედაქტორი გ. ნიშნაინიძე.

სარედაქციო კოლეგია: ნ. დუმბაძე, ს. კლდიაშვილი, ნ. მაღალაშვილი, მ. ქარჩავა, ნ. შველიძე, ა. ჭელიძე.

საქ. კ. ცენტრალური კომიტეტის გამომცემლობა

თბილისი. სატირისა და იუმორის ჟურნალი „ნიანგი“. Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Ниянги“.

რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პრ. № 42. ტელეფონები: რედაქტორის — 9-76-69, საერთო განყოფილების — 3-10-49

ხელმოწ. დასაბ. 3/11-1965 წ. ჟალ. ზომა 70×108 18, 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. ფიზიკურ ფორმათა რაოდენობა 0,5, პირობით ფორმათა რაოდენობა 1, ხელნაწერები ავტორებს არ უბრუნდებათ. საქ. კ. ც. გამომცემლობის სტამბა № 1. ლენინის ქ. № 14. შეკვ. № 306. უფ. 02908. ტირაჟი 40000

ნან. შ. აბაშიძისა

ქართული
ლიტერატურა

ИНДЕКС 76317

— ვაჟა, მამიკო მუოგელთა კრებაჲ მოვიყვანეთ!

